

fektivt overvåget og gennemtvunget samt overholdes af Sydafrika og Portugal.

Resolutionen blev vedtaget i 4. udvalg den 3. november 1969 med 79 stemmer for (afro-asiatiske, latinamerikanske og kommunistiske lande) og 8 imod (Australien, Belgien, Nederlandene, New Zealand, Portugal, Sydafrika, Storbritannien og USA), medens 17 afstod (vestlige lande, herunder de nordiske, samt Botswana, Cuba, Elfenbenskysten, Japan og Lesotho).

I stemmeforklaringer fremhævede visse lande allerede under debatten fremlagte synspunkter: *Norge* mente ikke en anmodning til Storbritannien om magtanvendelse ville bidrage til en løsning og stod desuden tvivlende overfor det konstitutionelt lovlige og politisk fornuftige i at foreskrive et detaljeret handlingsforløb for sikkerhedsrådet ved rekommandationer vedrørende sanktionspolitikken, som klart faldt indenfor sikkerhedsrådets kompetence. Specielt mente den norske regering iøvrigt, at generalforsamlingen ikke burde pålægge særorganisationerne og andre lignende internationale institutioner at yde bistand til frihedsbevægelserne, da denne bistand i sin endelige analyse var klart politisk. *Portugal og Sydafrika* fremhævede, at de ikke ønskede at blande sig i andre staters indre anliggender, og situationen i Sydrhodesia burde løses af dette land selv og Storbritannien.

Plenarforsamlingen vedtog den 21. november 1969 resolutionen med 83 stemmer for og 7 imod, medens 20 afstod. Stemmemønstret var som i 4. udvalg. (Res. 2508 (XXIV)).

4. udvalgs beretning: A/7759.

Uddannelsesprogrammet for det sydlige Afrika.

(Dagsordenens punkt 70).

1) 4. udvalg behandlede spørgsmålet om uddannelsesprogrammet for det sydlige Afrika under sin generaldebat vedrørende alle koloniproblemer bortset fra Namibia, Portugals kolonier og Sydrhodesia.

Det udvalg, der i henhold til generalforsamlingsresolution 2431 (XXIII) skulle nedsættes af generalsekretæren med henblik på at rådgive ham vedrørende uddannelsesprogrammet for det sydlige Afrika (jfr. beretningen til folketinget for 23. samling, 2. del

side 131), blev nedsat i august 1969 med følgende sammensætning: Canada, Congo (Kinshasa), Danmark, Indien, Tanzania, Venezuela og Zambia. Samtidig med udvalgets oprettelse anbefalede generalsekretæren, at det på passende måde gav Namibia-rådet og apartheid-udvalget mulighed for at deltage i udvalgets arbejde på observatørbasis.

2) De delegationer, der kom ind på spørgsmålet — fortrinsvis afro-asiatiske og latinamerikanske — stillede sig positivt til programmet og især til nedsættelsen af det rådgivende udvalg og til en oplysning i generalsekretærens rapport om fortsatte konsultationer med relevante internationale organisationer og især OAU.

Fra de enkelte indlæg kan nævnes, at Ghana til det rådgivende udvalgs overvejelse fremsatte forslag om etablering af direkte kontakt via FN's repræsentanter i medlemslandenes hovedstæder til de ansvarlige regeringsmedlemmer med henblik på at skaffe flere frivillige bidrag, om afholdelse af årlige bidragskonferencer og om bestræbelser på at opnå frivillige bidrag fra private fonds og ikke-guvernmentale organisationer.

Sovjetunionen udtalte — i en stemmeforklaring — at den ikke ville modsætte sig programmets fortsættelse, der kunne være nyttigt; programmets hovedopgave måtte være at uddanne kadrer, der kunne administrere deres lande, når kolonihærdømmet ophørte, og det måtte derfor påhvile programmets administratorer at indgå i et samarbejde med vedkommende nationale befrielsesbevægelser.

3) Sverige forelagde med Finland og Norge samt en række afro-asiatiske stater og Jugoslavien som medforlagsstillere — Danmark hørte som medlem af det rådgivende udvalg ikke hjemme i forslagsstillerkredsen — et resolutionsforslag, der påny rettede appel til alle stater, organisationer og enkeltpersoner om at yde rigelige bidrag til programmet, anmodede generalsekretæren om i samarbejde med det rådgivende udvalg at træffe alle, mulige foranstaltninger for at fremme adækvate bidrag til programmet og besluttede at bevillige 100.000 dollars under FN's regulære budget for 1970 som et midlertidigt tilskud for at sikre programmets videreførelse, indtil adækvate bidrag er modtaget.